

Rapport

Datum: 2 februari 2005

Rapportnummer: 2005/032

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant op 20 februari 2003 onvoldoende inzet heeft betoond naar aanleiding van zijn melding dat hij zijn gestolen auto had zien rijden. Deze auto werd enige dagen later teruggevonden.

Beoordeling

1. Verzoeker meldde op enig moment bij het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant dat zijn auto was gestolen. In de middag van 20 februari 2003 begaf hij zich naar het politiebureau, voor het doen van aangifte. Hij reed in de richting van dat bureau, toen hij naar zijn zeggen zijn gestolen auto - een Opel Kadett uit 1990 - vóór zich zag rijden op de openbare weg te Q. In de auto zaten een man (de bestuurder) en een vrouw.

Verzoeker reed achter de auto aan; deze stopte vlak vóór het terrein van de plaatselijke GGD. Op dit terrein was tevens gevestigd de Stichting X, een instelling voor verslavingszorg alwaar methadon werd verstrekt aan drugsverslaafden. De vrouwelijke inzittende stapte uit de bewuste auto en liep in de richting van de Stichting X. Verzoeker zette de auto waarin hij reed stil bij de auto die hij als zijn gestolen auto had herkend, en sprak de bestuurder aan. Deze reed echter snel weg.

Een medewerker van de GGD belde vervolgens de politie. Een andere medewerker van de GGD sloot het hek dat toegang bood tot het terrein van de GGD. Hierdoor kon de vrouw het terrein via die weg niet meer verlaten. Zij liep het gebouw binnen van de Stichting X.

2. Ambtenaren van het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant kwamen op enig moment hierna ter plaatse. Zij stelden een onderzoek in.

Later die middag deed verzoeker op het politiebureau aangifte van de diefstal van zijn auto.

3. Het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant liet verzoeker op 24 februari 2003 weten dat zijn auto was teruggevonden, en dat deze binnen enkele dagen zou worden vrijgegeven.

4.1. Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant op 20 februari 2003 onvoldoende inzet heeft betoond naar aanleiding van zijn melding dat hij zijn gestolen auto had zien rijden.

4.2. Verzoeker heeft laten weten dat de politie pas na 20 à 25 minuten ter plaatse kwam, terwijl het GGD-terrein ongeveer 400 meter is verwijderd van het politiebureau. Hij vindt dat de aanrijtijd van de politie hiermee te lang was. Verzoeker gaf voorts aan niet uit te sluiten dat de registratie door de politie van het tijdstip waarop de melding aan een

surveillance-eenheid was doorgegeven niet juist was, maar hij gaf aan hiervoor geen bewijs voorhanden te hebben.

Verzoeker is van mening dat de politieambtenaren zich vervolgens 'als kleine kinderen' hebben laten wegsturen door de medewerkers van de Stichting X, dan wel dat zij zich door misleiding door die medewerkers van hun werk hebben laten afhouden. Volgens verzoeker kon het niet zo zijn dat er in een heterdaad-situatie gediscussieerd moest worden met personen, waardoor de te verrichten actie - namelijk de aanhouding van de verdachte - in het honderd loopt.

Ook overigens is de politie volgens verzoeker onvoldoende daadkrachtig geweest bij het instellen van een opsporingsonderzoek. Zo heeft verzoeker laten weten dat de politieambtenaren een videoband van een beveiligingscamera van het terrein eerst meenamen voor onderzoek, nadat hij hen daarop had gewezen. Bovendien bleek deze band later oude beelden te bevatten en dus niet bruikbaar te zijn voor het onderzoek. Ook ging de politie pas over tot het instellen van een fotoconfrontatie nadat verzoeker de politie had gewezen op deze mogelijkheid, zo liet verzoeker weten.

5.1. Uit informatie van de politie is gebleken dat de melding van het incident om 13:42 uur bij de meldkamer binnenkwam. In een mutatie uit het dag- en nachtrapport van de politie staat te lezen dat de melding om 13:45 uur werd uitgegeven aan een surveillance-eenheid, en dat deze eenheid om 13:52 uur aankwam bij het GGD terrein. Volgens de registratie van de politie heeft het derhalve in totaal tien minuten geduurd totdat de politieambtenaren ter plaatse kwamen.

5.2. Twee medewerkers van de GGD West Brabant, getuigen van het incident, hebben verklaard dat de politieambtenaren binnen vijf à tien minuten ter plaatse waren. Eén van deze medewerkers was degene die de politie had gebeld. Een derde medewerker van de GGD, eveneens getuige, verklaarde dat het zeker tien minuten had geduurd, maar misschien ook wel iets langer.

6. Uit het onderzoek is het volgende beeld naar voren gekomen ten aanzien van het op 20 februari 2003 door de politie verrichte opsporingsonderzoek.

Bij aankomst ter plaatse gaven de politieambtenaren via de meldkamer een signalement door van de verdachte, alsmede een omschrijving van verzoekers gestolen auto. Een aantal politie-eenheden, die zich in verband met een verkeerscontrole in de omgeving bevonden, stelde hierop in de omgeving een onderzoek in. Tevens zochten zij op een aantal bij de politie als bekend staande adressen.

De politieambtenaren die ter plaatse waren vroegen de medewerkers van de Stichting X waar de betreffende vrouw was. Een medewerker van de Stichting X zei hen dat hun aanwezigheid de methadonverstrekking hinderde, of iets dergelijks. De politieambtenaren

gingen gedurende enige minuten in gesprek met de medewerkers van X. Tijdens dit gesprek gaven de politieambtenaren aan wat het doel van hun komst was, en lichtten zij en de medewerkers van X hun belangen over en weer toe. Een medewerker van X deelde mee dat de vrouw zich niet in het gebouw van X bevond. Een andere medewerker van X vertelde hen dat er inderdaad een vrouw in dat gebouw was geweest, maar dat deze was weggerend toen de politie arriveerde. De politieambtenaren traden het gebouw binnen, in het gezelschap van één van de medewerkers van X. Zij troffen de verdachte daar niet aan. De politieambtenaren zochten voorts nog het terrein en de omgeving af.

7. Op een later moment werd de videoband van de beveiligingscamera bekeken. Tevens vond - na contact met verzoeker daarover - een fotoconfrontatie plaats.

8.1. De korpsbeheerder is van oordeel dat de handelwijze van de betrokken politieambtenaren secuur en professioneel was. Hij acht de klacht niet gegrond.

8.2. De korpsbeheerder deelde mee dat de indruk die bij verzoeker was ontstaan, dat de politieambtenaren zich op een verkeerd spoor hadden laten brengen door hetgeen de medewerkers van X hen hadden verteld, niet juist was. Volgens de korpsbeheerder was er in dit geval echter wél sprake van een bemoeilijkende factor bij het politietoedreden. De korpsbeheerder gaf aan dat er namelijk sprake was van een beleidsafpraak tussen de politie, de Stichting X en de gemeente, op grond waarvan van de politie verwacht werd dat zij niet te zeer nadrukkelijk aanwezig was bij de Stichting X, zodat geen hinder zou worden veroorzaakt bij de verstrekking van methadon. De korpsbeheerder liet weten dat de politieambtenaren in gesprek met de medewerkers van X in dit geval echter duidelijk waren geweest over het doel van hun aanwezigheid. De politieambtenaren besloten de beleidsafpraak in dit geval ondergeschikt te maken aan het opsporingsonderzoek.

8.3. De korpsbeheerder liet verder nog het volgende weten. Nadat de fotoconfrontatie had plaatsgevonden, werd de zaak gescreend. De verrichte opsporingshandelingen hadden tot dan toe niet geleid tot een indicatie omtrent de identiteit van de verdachte. Besloten werd geen verder opsporingsonderzoek te verrichten. De diefstal van auto's genoot geen hoge prioriteit, zo liet de korpsbeheerder weten.

Tot slot deelde de korpsbeheerder mee dat de richtlijn voor de aanrijtijd bij het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant in beginsel maximaal vijftien minuten is.

9. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen. Dit betekent voor de politie dat zij haar taken op daadkrachtige en deskundige wijze dient uit te voeren. Eén van de taken van de politie is de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde. Het staat de politie in beginsel vrij te bepalen welke opsporingshandelingen zij naar een haar bekend strafbaar feit verricht. Slechts wanneer de politie niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten om af te zien van een bepaalde

opsporingshandeling, is het nalaten van die opsporingshandeling als onjuist te kwalificeren.

In dit verband is van belang dat de mogelijkheden van de politie om haar taken uit te voeren, niet onbeperkt zijn. Elk politiekorps wordt bij de vervulling van zijn taken beperkt door de middelen die het, in het kader van een landelijke verdeling, ter beschikking worden gesteld, gezien in samenhang met omvang en aard van het werkaanbod van het betreffende korps. Het voorgaande betekent dat de politie bij de vervulling van haar taken, waaronder die van de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde, prioriteiten dient te stellen. Daarbij mag worden verwacht dat deze prioriteitstelling weloverwogen gebeurt. Voor zover mogelijk dient de politie naast de gestelde prioriteiten ook aandacht te schenken aan die gevallen waaraan geen prioriteit kan worden toegekend.

Welke reactie van de politie mag worden gevraagd wordt met ingang van 1 maart 2003 verhelderd in de Aanwijzing voor de opsporing (zie Achtergrond).

10.1. Ten aanzien van de duur van de aanrijtijd lopen de lezingen van verzoeker en de politie uiteen. Gelet echter op de verklaringen van de getuigen, wordt de lezing van de politie in dit verband meer aannemelijk geacht. Aangenomen wordt dan ook dat het (ongeveer) tien minuten heeft geduurd vanaf het moment dat de GGD medewerker de meldkamer belde, totdat de politie ter plaatse was.

Een snelle politiereactietijd is om een aantal redenen van belang. Door een snelle reactie kunnen ongelukken en escalaties worden voorkomen. Ook zal een snelle reactie de kans op succesvolle opsporing kunnen vergroten. De reactietijd van de politie is niet wettelijk geregeld. Een reactietijd van tien minuten valt binnen de door de korpsbeheerder genoemde richtlijn van vijftien minuten, en kan onder de omstandigheden niet onredelijk worden geacht.

10.2. Het getuigt van een zorgvuldige behandeling van de zaak dat de politieambtenaren - gegeven de beleidsafspraken met de Stichting X en de gemeente - het doel van hun komst aan de medewerkers van X toelichtten en in gesprek met hen hun (deels) tegenstrijdige belangen tegen elkaar afwogen. Niet is gebleken dat dit gesprek, naar objectieve maatstaven gemeten, te lang heeft geduurd, en dat daarmee het onderzoek te lang is opgehouden. Het ongenoegen van verzoeker over het feit dat de politieambtenaren hiervoor enige minuten de tijd namen, terwijl de verdachten nog niet waren aangehouden en één van hen zich in zijn auto steeds verder van het GGD terrein kon verwijderen, is begrijpelijk. De bewuste vrouw kon mogelijk mede dankzij dit oponthoud ontkomen. Opgemerkt wordt echter dat een aantal andere surveillance-eenheden op dat moment al gericht in de omgeving op zoek waren naar de auto. Alles overziend geeft het feit dat de politieambtenaren enige minuten met de medewerkers van X in gesprek gingen, alvorens zij overgingen tot hun onderzoek van het terrein, het gebouw en de omgeving, geen reden voor kritiek.

10.3. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de politie voldoende daadkrachtig en adequaat heeft gehandeld door de hierboven, onder 6. en 7. genoemde opsporingshandelingen te verrichten. De politie kon in redelijkheid afzien van het doen van aanvullend opsporingsonderzoek. Van belang in dit verband is de omstandigheid dat de reeds verrichte opsporingshandelingen nog tot onvoldoende aanknopingspunten voor nader onderzoek hadden geleid, terwijl er voorts sprake was van een gebrek aan capaciteit, en terwijl deze diefstal niet onder de door het bevoegd gezag in het regionaal beleidsplan neergelegde prioriteiten viel. Ook voor wat betreft de periode vanaf 1 maart 2003 behoefde op grond van de Aanwijzing voor de opsporing niet in redelijkheid van de politie te worden verwacht dat zij in dit geval aanvullend opsporingsonderzoek had verricht.

Alles overziend heeft de politie het vereiste van professionaliteit voldoende in acht genomen.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant is niet gegrond.

Onderzoek

Op 27 november 2003 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer H. te Q, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant (de burgemeester van Breda), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Voorts werd hem een aantal specifieke vragen gesteld. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Breda over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik. Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Tevens werd een aantal getuigen gehoord.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Verzoeker deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De korpsbeheerder gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Verzoekers auto - een Opel Kadett bouwjaar 1990 - werd naar zijn zeggen tussen maandagavond 17 februari en woensdagochtend 19 februari 2003 gestolen te Q. Verzoeker deed hiervan telefonisch melding bij het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant. Afgesproken werd dat verzoeker op donderdag 20 februari 2003 naar het politiebureau zou komen voor het doen van aangifte.

Verzoeker begaf zich zoals afgesproken in de middag van 20 februari 2003 naar een politiebureau te Q. Hij reed in een andere auto in de richting van dat bureau, toen hij naar zijn zeggen zijn gestolen auto vóór zich zag rijden op de openbare weg te Q. In de auto zaten een man (de bestuurder) en een vrouw.

2. Verzoeker reed achter de auto aan. De auto stopte vlak vóór het terrein van de plaatselijke GGD. Op dit terrein bevond zich tevens de Stichting X, een instelling voor verslavingszorg alwaar methadon werd verstrekt aan drugsverslaafden. De vrouw stapte uit en liep in de richting van de balie die bestemd was voor de methadonverstrekking.

Intussen parkeerde verzoeker vlakbij de bewuste auto, en sprak de bestuurder aan. Deze reageerde echter door snel weg te rijden.

3. Een medewerker van de GGD belde de politie. Ambtenaren van het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant kwamen op enig moment hierna ter plaatse.

4. Verzoeker deed later die middag aangifte van de diefstal van zijn auto op het politiebureau.

In het proces-verbaal van aangifte staat onder meer het volgende vermeld:

"Vandaag 20 februari, omstreeks 13.15 uur reed ik samen met mijn vrouw in de S.straat en zag toen mijn gestolen auto voor mij rijden.

In de Z.singel zag ik dat de auto stopte bij het GGD gebouw.

Ik heb hierop mijn andere auto naast mijn gestolen auto neergezet en ben uitgestapt.

Ik zag dat er een vrouw aan de passagierskant uitstapte en richting de binnenplaats van het GGD gebouw liep.

Ik liep zelf richting de bestuurder en sprak de bestuurder middels het open portierraam aan.

Ik riep politie, ik ben namelijk zelf buitengewoon opsporingsambtenaar.

Op dat moment gaf de bestuurder gas en ging er vandoor, richting de verkeerslichten. Ik zag dat hij bij de verkeerslichten linksaf sloeg, de O.laan insloeg.

Ik heb dit verhaal aan een medewerker van de GGD verteld die op dat moment aan kwam lopen en deze heeft de politie gebeld.

Ik ben toen de binnenplaats van het GGD gebouw opgelopen en heb op de vrouw gewacht die eerder uit de auto was gestapt. Ik zag dat de vrouw bij X (de instelling voor verslavingszorg; N.o.) naar buiten kwam en heb haar aangesproken.

Ik heb haar verteld dat zij in een gestolen auto zat en dat de bestuurder was weggereden.

Ik zag dat de vrouw weg wilde lopen, maar een medewerker van de GGD liet het hek zakken waardoor zij niet naar buiten kon.

Hierop zijn we daar gebleven tot de politie kwam.

Ik heb nog naar de naam van de vrouw gevraagd, maar de vrouw wilde haar naam niet geven.

(...)

Een medewerker van GGD vertelde mij dat er vermoedelijk een video opname zou zijn van het wegrijden van mijn gestolen auto.

Dit heb ik ook doorgegeven aan de politie die ter plaatse kwam."

5. Het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant liet verzoeker op 24 februari 2003 weten dat zijn auto was teruggevonden, en dat deze binnen enkele dagen zou worden vrijgegeven.

B. interne klachtbehandeling

1. De Stichting Achmea Rechtsbijstand te Apeldoorn diende namens verzoeker bij brief van 27 mei 2003 een klacht in bij het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant over het bewuste politieoptreden.

2. Namens de korpsbeheerder werd bij brief van 22 oktober 2003 in reactie op de klacht onder meer het volgende naar voren gebracht:

"U geeft in uw brief aan dat de politiemedewerkers uw cliënt mededeelden dat de verdachte niet aangehouden kon worden in verband met het verschoningsrecht van de medewerkers van de Stichting X. Bij navraag bij de betrokken medewerkers en de vastgelegde informatie uit het bedrijfsprocessensysteem van onze organisatie, blijkt de reden van het niet aanhouden van een verdachte een andere te zijn geweest.

De medewerkers van de Stichting X gaven op vraag van de politiemedewerkers aan dat er bij hen geen vrouw binnen was, die voldeed aan het signalement, zoals gegeven door uw cliënt en het aanwezige GGD-personeel. Bij navraag binnen werd door een andere medewerker van X verteld dat de desbetreffende vrouw bij komst van de politie was verdwenen. De politiemedewerkers hebben het terrein, het gebouw en de omgeving vervolgens afgezocht. Inmiddels hadden de aanwezige politiemedewerkers via de centrale meldkamer de auto en mogelijke verdachte doorgegeven. Er werd intussen door andere politie-eenheden in de omgeving gezocht.

Na afloop van de inspanningen ter plaatse is door de politiemedewerkers een uitgebreider onderzoek ingesteld, waarbij onder andere videobeelden bekeken zijn, die werden opgenomen door een camera aan het GGD-gebouw.

Helaas hebben alle inspanningen niet geleid tot een positief resultaat. Ik acht de handelwijze van de betrokken politiemedewerkers op basis van bovenstaande echter secuur en professioneel. De klacht van uw cliënt acht ik derhalve niet gegrond."

c. Standpunt verzoeker

1. Het standpunt van verzoeker staat samengevat weergegeven onder Klacht.

2. Bij brief van 22 oktober 2003 diende verzoeker een klacht in bij het College van Burgemeester en Wethouders van Q. In deze brief heeft verzoeker - voor zover voor dit onderzoek relevant - onder meer het volgende als zijn standpunt naar voren gebracht:

"De mensen van de GGD hebben mij (...) geholpen om te voorkomen dat de verdachte mevrouw het terrein af kon. Op een gegeven moment hoorde ik van een medewerker van de GGD dat de verdachte mevrouw bij X naar binnen was gelopen maar dat dit geen enkel probleem was omdat zij van daaruit nooit naar buiten kon ontsnappen. Vervolgens heb ik op de politie gewacht die pas na 20 à 25 minuten verscheen. Na de situatie uitgelegd te hebben aan de politiefunctionarissen verklaarden zij tegenover mij dat het verder geen probleem was en dat zij de verdachte mevrouw even gingen ophalen. Vervolgens gingen zij bij X naar binnen. Na enkele minuten verschenen de politiefunctionarissen echter weer zonder verdachte. Zij verklaarden tegenover mij dat er toch wat problemen waren omdat de medewerkers van X niet mee wilden werken en zich beriepen op hun verschoningsrecht. Op dat moment kwam er ook één van deze medewerkers naar buiten en uitte zijn misnoegen over het optreden van de politie en mij omdat zij zich belemmerd

voelde in hun 'hulpverlening'. (...) Door de politiefunctionarissen werd mij vervolgens het advies gegeven naar het politiebureau te gaan omdat zij de zaak verder wel zouden afregelen. Dit vond ik prima omdat ik naar mijn gevoel mijn burgerplicht inmiddels al lang had vervuld.

(...)

Vervolgens ben ik tot 16.30 uur op het politiebureau geweest i.v.m. de aangifte. Daarbij heb ik nog gesproken met de voornoemde politiefunctionarissen die de videoband van de GGD kwamen afgeven. Van hen hoorde ik dat zij de verdachte mevrouw niet meer in het pand van X hadden aangetroffen."

3. Op 4 juni 2003 zond verzoeker het College van Burgemeester en Wethouders opnieuw een brief, waarin hij zijn standpunt verwoordde. In deze brief staat - voor zover relevant voor het onderzoek - onder meer nog het volgende vermeld:

"Als eerste is het heel kwalijk dat je als burger bij een heterdaad situatie, wat niet geheel van enig gevaar is ontbloot, bijna een half uur moet wachten op de politie, terwijl je ongeveer 400 meter verwijderd bent van het bureau. Ook is het kwalijk dat vervolgens de politiefunctionarissen zich als kleine kinderen uit het kantoor van X laten sturen met de mededeling dat de daar aanwezige medewerkers niet willen meewerken aan de aanhouding, terwijl zij die medewerking in het geheel niet nodig hebben (...).

(...)

Dan het rechercheonderzoek, waarbij ook een aantal vraagtekens geplaatst kunnen worden. Van de politie ontving ik eind maart 2003 een ongedateerde brief waarin melding wordt gemaakt van het beëindigen van het rechercheonderzoek omdat er onvoldoende informatie aanwezig zou zijn. Op vrijdag 28 maart 2003 had ik een telefonisch onderhoud met (...) de afdeling recherche. Deze verklaarde tegenover mij onder andere het volgende:

dat er na het terugvinden van mijn gestolen auto in Roosendaal geen sporenonderzoek had plaatsgevonden zoals eerder in een telefoongesprek met de politie in Roosendaal aan mij was medegedeeld;

dat men niets had kunnen zien op de videoband die de politiefunctionarissen hadden meegenomen bij de GGD om reden dat deze band van augustus 2002 bleek te dateren;

dat de beschrijving die ik had gegeven van de verdachte cliënt van X onvoldoende was om mij te confronteren met een aantal foto's.

Nadat ik aan (een politieambtenaar; N.o.) had medegedeeld dat ik naar mijn mening wel een goede beschrijving van de verdachte had gegeven en inmiddels ook al een juridisch adviseur had ingeschakeld, beloofde hij mij deze zaak nog eens te bespreken met een

collega.

Dit heeft er toe geleid dat ik op woensdag 9 april 2003 werd uitgenodigd voor een confrontatie met een vijftigtal foto's. Helaas heb ik op deze foto's de verdachte niet herkend."

d. Standpunt korpsbeheerder

1. De beheerder van het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant liet in reactie op de klacht bij brief van 23 maart 2004 onder meer het volgende weten:

"Door mij is aan de districtschef (wnd) (...) verzocht naar aanleiding van uw verzoek een nader onderzoek in te stellen en mij te rapporteren.

Voor de beantwoording van de door u gestelde vragen verwijs ik u naar de inhoud van de brief van (de districtschef; N.o.) (...) d.d. 16 maart 2004, die wordt bijgevoegd (zie hieronder, 2.1.; N.o.).

De resultaten van dit onderzoek geven mij geen aanleiding het eerder, namens mij genomen besluit te wijzigen. Ik handhaaf derhalve het op 22 oktober 2003 aan klager kenbaar gemaakte besluit en acht de klacht ongegrond."

2. Bij zijn reactie op de klacht zond de korpsbeheerder afschriften toe van onder meer de volgende stukken:

2.1. Een afschrift van de bovenbedoelde brief van de waarnemend districtschef van 16 maart 2004. In deze brief staat onder meer het volgende vermeld:

"De klacht van de heer H. (verzoeker; N.o.) richt zich op een incident dat zich op 20 februari 2003 voordeed aan de Z.singel te Q. Klager ziet kort voor het incident zijn recent gestolen voertuig op de S.straat rijden met twee inzittenden. Het voertuig stopt op de Z.singel. Op deze locatie zijn de GGD en de Stichting X gevestigd. De Stichting X houdt zich onder andere bezig met het verstrekken van methadon aan drugsverslaafden.

De heer H. ziet dat de bijrijder uitstapt om vervolgens bij X naar binnen te gaan. De bestuurder in het voertuig van klager gaat er in het voertuig vandoor, nadat deze is aangesproken door de heer H. Hierna spreekt de heer H. op het terrein van de GGD en X de bijrijder aan, die inmiddels naar buiten is gekomen en probeert haar daar te houden in afwachting van de politie. Deze wordt er door een medewerker van de GGD intussen gebeld.

Vanaf dit moment in het incident klaagt de heer H. over het politieoptreden. Als eerste geeft klager aan dat het circa 20 à 25 minuten duurde, voordat de politiemedewerkers ter plaatse waren. Uit de bijgevoegde mutatie is echter te lezen dat door de GGD-medewerker

om 13:42 uur melding is gemaakt van het incident. De melding is om 13:45 uur uitgegeven aan de surveillance-eenheid (...). De eenheid kwam om 13:52 uur aan op de Z.singel. Tussen het verkrijgen van de melding en het ter plaatse komen blijkt slechts 7 minuten te zitten. De situatie waarin klager zich bevond, maakt het echter zeer wel mogelijk dat het in zijn beleving veel langer heeft geduurd dan feitelijk het geval was.

Ten tweede klaagt de heer H. over het feit dat eenmaal ter plaatse het de politiemedewerkers niet gelukt is de vrouwelijke verdachte aan te houden. De vrouw was voor aankomst van de politie inmiddels wederom het gebouw van X binnengegaan. Een medewerker van X kwam naar buiten toen de politiemedewerkers voor het gebouw arriveerden en gaven aan dat hun aanwezigheid als storend werd ervaren en van invloed was op de methadonverstrekking. Op vraag van de politiemedewerkers gaf de medewerker van X aan dat er geen vrouw bij hen binnen zat. Nadat de politiemedewerkers met de medewerker van X mee naar binnen zijn gegaan, werden zij binnen door een andere medewerker geïnformeerd dat er een vrouw was geweest, maar dat deze was weggerend toen de politie arriveerde. Er werd binnen niemand meer aangetroffen.

Al bij aankomst is door de surveillance-eenheid de nodige informatie doorgegeven voor andere eenheden in de omgeving. Toevallig was er in de omgeving een verkeerscontrole gaande, waardoor meerdere eenheden snel in de omgeving op zoek zijn gegaan naar het onvreemde voertuig. De eenheid ter plaatse heeft het terrein alsmede het gebouw doorzocht, maar helaas is niets aangetroffen. Bij klager is de indruk ontstaan dat de politiemedewerkers zodanig onder de indruk waren van het feit dat medewerkers van X zich beriepen op hun verschoningsrecht dat zij zich hierdoor hebben laten misleiden. Dit is echter niet het geval. Wat wel een bemoeilijkende factor is binnen het incident is het feit dat er beleidsafspraken zijn gemaakt tussen X, de gemeente en de politie. Om de reguliere verstrekking van methadon niet te ontwrichten wordt van de politie verwacht dat zij niet al te nadrukkelijk aanwezig is bij en in het gebouw op het moment dat de verstrekking plaatsvindt. De reactie van de medewerkers van X is hierop terug te leiden. De samenwerking tussen politie en X werd gehinderd door andere belangen en dit heeft het onderzoek opgehouden.

Feit blijft echter dat de politiemedewerkers in de richting van de medewerkers van X duidelijk zijn geweest over hun aanwezigheid en doel en dat zij hiertoe de beleidsafspraken ondergeschikt hebben gemaakt aan het opsporingsonderzoek. De politiemedewerkers hebben het gebouw en het terrein doorzocht en met meerdere eenheden is in de omgeving en op bekende adressen gezocht naar de vrouw en het gestolen voertuig. De surveillance-eenheid heeft als laatste een videoband meegenomen, waarop wellicht bruikbare beelden stonden. De klager is opgevangen aan het bureau om aangifte te doen van diefstal. Zoals ik al eerder aangaf vind ik het optreden van de betrokken politiemedewerkers secuur en professioneel.

De heer H. geeft in een latere fase aan dat hij niet tevreden is met de wijze waarop het recherche-onderzoek is verlopen. De recherche heeft de videoband bekeken en daaruit bleek dat de band oude opnamen bevatte. Na contact met de heer H. is er een fotoconfrontatie geweest, die helaas niets heeft opgeleverd. Na deze acties is de zaak gescreend en dit heeft ertoe geleid dat verder onderzoek in deze zaak uitbleef. Diefstal van auto's heeft helaas voor klager geen hoge prioriteit. Het feit dat er bij aanvang geen bekende dader was, zorgde ervoor dat het verder verhoren van getuigen en dergelijke uitbleef. (...) In het bovenstaande is mijns inziens het merendeel van uw vragen beantwoord en is een nadere toelichting gegeven op de klacht en de afhandeling daarvan."

2.2. Een mutatie uit het dag- en nachtrapport van de politie Midden- en West-Brabant, opgemaakt op 20 februari 2003 door de betrokken politieambtenaren L. en T. In deze mutatie staat onder meer het volgende vermeld:

"Tijdstip inzet: datum= 200203 tijd= 134535

Tijdstip aankomst: datum= 200203 tijd= 135207

Tijdstip vertrek: datum= 200203 tijd= 144118

(...)

Rapp. tbv eerste melding aan HB e.a. eenheden nodige gegevens doorgegeven.

De eigenaars werden door ons verwezen naar het politiebureau voor het doen van aangifte (waarvoor zij reeds een afspraak hadden), opdat wij de opsporing van de vrouwelijke dader konden voortzetten. Hiertoe werd het wijksecretariaat geïnformeerd. Collega's, doende met een verkeerscontrole aan de R.weg, gingen op zoek naar de auto. Rapp. hadden de dienstbus in de oprit naast de GGD geplaatst.

Plotseling kwam een ernstig gestresste medewerker van het X naar buiten. Hij maande ons de bus direct te verplaatsen. Anders konden hij en zijn medewerkers geen Methadon meer verstrekken aan de junkies die zouden wegblijven.

Hem verteld waar we mee doende waren en dat het ons bekend was dat er een door ons gezochte vrouw bij hem binnen was. Hij verklaarde dat er geen vrouw was en dat hij de burgemeester in kennis zou stellen van het feit dat wij daar aanwezig waren. Hij had al eerdere slechte ervaringen met de aanwezigheid van politie bij X. De verslaafden blijven dan namelijk weg.

Met hem meegelopen naar X. Desgevraagd vertelde een medewerkster dat er kort tevoren een vrouw was binnengewees, doch dat die weer was weggerend, toen zij zag dat er politie kwam.

Het aanwezige personeel (1 man, 2 vrouwen), wilden de personalia van de vrouw niet mededelen. Zij verwezen ons naar hun bazen (...). Dit nummer werd terstond gebeld: echter alleen een voicemail.

Buitengekomen deelde GGD-personeel mede dat er niemand bij X naar buiten was gekomen (dus na het binnengaan door de vrouw en voor onze komst.)

Coll. hebben in de onmiddellijke omgeving van de GGD, noch op de bekende adressen, de genoemde vrouw, noch de bewuste auto aangetroffen.

Rapp. hebben een videoband (v. toegang richting X en P-plaats) bij GGD opgehaald.

Terwijl wij daarmee doende waren, kwam opnieuw een medewerkster van X enigszins verhit binnen en vroeg of wij daar nog lang bleven staan met de politieauto. Zij waarschuwde ons, dat als verslaafden vandaag geen Methadon zouden krijgen hierdoor, er vermoedelijk vannacht meer inbraken zouden volgen. De vrouw op niet mis te verstane wijze duidelijk gemaakt dat onze taak een geheel andere is als die van haar."

e. Reactie verzoeker

Verzoeker liet in reactie op het standpunt van de korpsbeheerder telefonisch weten bij zijn standpunt te blijven, dat de aanrijtijd van de politie 25 minuten was geweest. Verzoeker liet weten dit op zijn horloge te hebben geklokt.

Verzoeker liet verder weten dat het hem stoorde dat de politieambtenaren de mensen van de GGD niet hadden gehoord. Verzoeker gaf aan van mening te zijn geweest dat de politieambtenaren zich als kleine kinderen opzij hebben laten zetten door de mensen van X.

f. nadere reactie korpsbeheerder

De Nationale ombudsman stelde de korpsbeheerder een aantal nadere vragen, naar aanleiding van zijn reactie van 23 maart 2004.

De korpsbeheerder verwees voor de beantwoording van deze vragen naar een brief van een waarnemend districtschef van 11 augustus 2004. In deze brief staat onder meer het volgende vermeld:

"Hierbij de antwoorden op de vragen van de Nationale ombudsman d.d. 25 juni jl.

1. In welke mate werd het onderzoek van de politie opgehouden?

Het onderzoek werd opgehouden, doordat de politieambtenaren het doel van hun aanwezigheid kenbaar dienden te maken aan de medewerkers van X, terwijl die medewerkers trachtten uit te leggen dat de aanwezigheid van politie hen hinderde in hun

werkzaamheden. Al met al zorgde die afstemming voor een vertraging van hooguit enige minuten in het onderzoek. Juist dat korte oponthoud maakte echter dat de verdachte persoon de gelegenheid had om aan de politiemensen te ontsnappen.

2. Waardoor ontstond precies dit oponthoud?

Het oponthoud ontstond door het gesprek tussen de politiemensen en de medewerkers van X. In dat gesprek, dat zoals hierboven vermeld hooguit enkele minuten duurde, werden de belangen van beide zijden toegelicht en werd nogmaals gewezen op de beleidsafspraken die normaliter gelden bij een dergelijk politieoptreden.

3. De politieambtenaren maakten de beleidsafspraken ondergeschikt aan het opsporingsonderzoek.

Waarom ontstond desondanks het oponthoud?

Hadden de politieambtenaren in die situatie voortvarender kunnen en moeten optreden?

Het oponthoud ontstond door het gesprek zelf. De politieambtenaren dienden een afweging te maken, waarbij de belangen van het opsporingsonderzoek (i.e. de belangen van de benadeelde/klagende partij) en de belangen van X (conform de geldende beleidsafspraken) tegen elkaar werden afgewogen.

Nu de politieambtenaren zo beknopt en zo snel mogelijk het doel van hun aanwezigheid en optreden hadden verwoord en zij daarbij de belangen van X in hun afweging hadden meegewogen, kan gesteld worden dat voortvarender optreden ten koste van de zorgvuldigheid en proportionaliteit was geweest. Enkel door tegen de wil van de medewerkers van X (met geweld) binnen te treden in het gebouw, was het voornoemde oponthoud te voorkomen geweest.

De politieambtenaren kozen er daarentegen voor om de legitimiteit van hun optreden kort toe te lichten, waarbij ze het korte oponthoud op de koop toe namen.

4. Welke richtlijnen hanteert het regionale politiekorps Midden- en West-Brabant voor de aanrijtijd bij meldingen zoals deze?

De richtlijn behelst een aanrijtijd van ten hoogste vijftien minuten. Overigens leert de registratie van deze melding dat er sprake was van een aanrijtijd van minder dan zeven minuten."

G. Nadere reactie verzoeker

Verzoeker liet in reactie op de nadere informatie van de korpsbeheerder bij brief van 13 september 2004 onder meer nog het volgende weten:

"Deze beantwoording van uw vragen bevestigt mijn visie die ik inmiddels al herhaaldelijk kenbaar heb gemaakt. Namelijk dat de desbetreffende politiefunctionarissen zich tijdens hun optreden bij X hebben laten misleiden door de medewerkers van X. Volgens mij kan het niet zo zijn dat bij een heterdaad-situatie er gediscussieerd moet worden met personen, waardoor de te verrichten actie, namelijk de aanhouding van de verdachte, in het honderd loopt. Door de korpsbeheerder wordt gesteld dat het openthoud door de discussie slechts enkele minuten duurde. Zoals ik al vanaf het begin heb gemeld, heb ik een gedeelte van deze discussie meegemaakt buiten het kantoor van X toen de politiefunctionarissen mij vertelden dat de medewerkers niet mee wilden werken. Vervolgens mengde toen nog één van de medewerkers zich in het gesprek met de dreiging van een klacht bij de burgemeester. Alleen dit buitengebeuren heeft al enkele minuten geduurd. Vervolgens werd ik door de politiefunctionarissen verzocht om naar het politiebureau te gaan omdat zij de zaak wel zouden oplossen, na raadpleging van collega's, naar ik mij nu herinner. Wat zich daarna op het terrein van de GGD en X heeft afgespeeld is mij uiteraard tot op heden nog niet duidelijk. Wel heb ik later die middag, om zeker 15:00 uur of later de twee politiefunctionarissen op het politiebureau zien verschijnen met de videoband waarover ik eerder gesproken heb.

Voorts wordt door de korpsbeheerder gesteld dat de politiefunctionarissen een afweging dienden te maken tussen de belangen van mij en de belangen van X (conform de geldende beleidsafspraken) waarbij het voortvarender optreden ten koste van de zorgvuldigheid en proportionaliteit was geweest. Naar mijn mening dient er bij een aanhouding op heterdaad een dergelijke afweging niet gemaakt te worden en dient er opgetreden te worden en dient voorkomen te worden dat derden, lees de medewerkers van X, dit optreden frustreren. Het betrof namelijk niet een zogeheten beschermd gebied. Wat ik overigens in het gehele onderzoek heb gemist is eventuele getuigenverklaringen van de bij dit incident betrokken medewerkers van de GGD.

Wat betreft de aanrijtijd waarover gerapporteerd door de korpschef, ik blijf bij mijn stelling dat wij 20 à 25 minuten hebben moeten wachten, vanaf het moment dat de GGD-medewerker mij vertelde dat de politie gebeld was, tot de politiefunctionarissen verschenen. Ik sluit echter niet uit dat de registratie van deze melding wat vertraging heeft opgelopen, maar dit is voor mij uiteraard niet te bewijzen.

Voorname getuigenverklaringen hadden hierin mogelijk duidelijkheid verschaft."

H. informatie npj

Een medewerker van de afdeling voorlichting van het NPI liet desgevraagd op 21 juni 2004 telefonisch weten dat er geen landelijke normen zijn voor de aanrijtijd van de politie. Elk korps zet afzonderlijk zijn streven op dit punt om in intern beleid. Vaak is dit streven een aanrijtijd van maximaal vijftien minuten. Dit kan echter anders zijn voor meldingen met een hoge prioriteit.

i. verklaring getuige S.

De getuige S. van de GGD West Brabant verklaarde op 23 november 2004 telefonisch onder meer het volgende tegenover een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman:

"Ik kan u het volgende vertellen over het incident dat zich op 20 februari 2003 op het terrein van de GGD heeft voorgedaan. Vlak vóór het terrein van de GGD kwam een auto tot stilstand. In deze auto zaten een man en een vrouw. De heer H. kwam ook aangereden. De vrouw stapte uit de eerstgenoemde auto, en liep ons terrein op. De man bij wie zij in de auto had gezeten reed daarna met piepende banden weg.

Mijn collega B. kwam toen in beeld. De heer H. vertelde hem wat er gebeurd was. B. liep hierop het GGD gebouw in, naar onze 'huiskamer'. Ik zat op dat moment in die huiskamer. Via onze centrale vroeg B. de politie om ter plaatse te komen.

Ik liep intussen naar buiten, naar de heer H. toe. Ik deed de poort van het terrein dicht, zodat de vrouw niet weg kon lopen. Ik zei tegen de heer H. dat hij de vrouw achterna moest gaan, en haar moest vastgrijpen. Hij was de aangewezen persoon om dat te doen; niet ik. De vrouw liep richting het kantoor van de Stichting X, dat zich ook op het GGD terrein bevindt en waar methadon wordt verstrekt aan verslaafden. Ik ben hierna weer naar binnen gelopen.

De politieambtenaren waren volgens mij binnen vijf à tien minuten ter plaatse. Ze waren er zó. Ik heb ze niet zien aankomen, want ik was op dat moment weer binnen. Wat zij precies hebben gedaan nadat ze waren aangekomen weet ik dan ook niet. Op een gegeven moment kwamen de politieambtenaren onze 'huiskamer' binnen; pas vanaf dat moment wist ik dus dat zij er waren. Ik hoorde van hen dat een medewerker van de Stichting X nogal tegen hun tekeer was gegaan. Ik wees de politieambtenaren op de band van de beveiligingscamera van het terrein. Zij hebben deze band meegenomen voor onderzoek.

Ik ben ervan overtuigd dat de medewerkers van de Stichting X de vrouw hebben laten ontkomen. Ik vind dit een zeer slechte zaak. Op deze manier hebben zij volgens mij het opsporingsonderzoek gefrustreerd."

j. verklaring getuige B.

De getuige B. van de GGD West Brabant verklaarde op 25 november 2004 telefonisch onder meer het volgende tegenover een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman:

"Ik kan u het volgende vertellen over het incident dat zich op 20 februari 2003 op het terrein van de GGD heeft voorgedaan. Ik stond toevallig buiten. De Stichting X, die zich in hetzelfde complex bevindt als de GGD, was toen pas kort begonnen met de

methadon-verstrekking. Volgens mij waren zij eind 2002 open gegaan.

Terwijl ik buiten stond zag ik dat er een auto kwam aanrijden. Deze auto stopte vlak vóór ons terrein. Een vrouw stapte uit de auto. Kort hierna stopte er een andere auto. Hieruit stapte een man; dit was de heer H. De heer H. riep: 'Dat is mijn gestolen auto', of woorden van dergelijke strekking. De bestuurder van die auto reed hierop weg. De vrouw die was uitgestapt liep ondertussen al in de richting van X.

Ik ben naar binnen gegaan en heb mijn collega's die daar zaten het verhaal verteld. Eén of meer collega's gingen hierop naar buiten. Ik belde de centrale, en vroeg hun de politie te sturen. Daarna ging ik weer naar buiten. Mijn collega's hadden de poort naar het terrein toen al afgesloten, zodat de vrouw niet weg zou kunnen gaan.

Kort nadat ik weer naar buiten was gegaan kwam de politie aan. Wij hebben niet lang op de politie hoeven te wachten; zij waren er vrij vlot. Volgens mij heeft het maximaal tien minuten geduurd voordat de politie ter plaatse kwam, maar het lag in mijn beleving eerder in de buurt van vijf minuten.

De politieambtenaren zijn het terrein opgelopen, richting de balie van X, daar waar de methadon wordt verstrekt. Van wat er hierna is gebeurd kan ik mij weinig meer herinneren. Ik heb mij verder ook niet bemoeid met het politieoptreden. De politieambtenaren constateerden dat de vogel al was gevlogen, en zij zijn vertrokken.

Later hoorde ik dat de medewerkers van X de vrouw via een andere route hebben laten weggaan. Zij hebben haar door een gedeelte van het gebouw geloodst dat niet bestemd is om door de verslaafden te worden betreden, zo hoorde ik. De verslaafden vertrekken gewoonlijk weer via de kant van het terrein waar ook de balie gelegen is. Pas later hoorde ik ook dat de politie hier helemaal niet had mogen optreden.

Volgens mij is er in deze zaak eerder reden voor kritiek op het optreden van de medewerkers van X, dan op de politie.

Ik heb hier verder niets aan toe te voegen."

k. verklaring getuige Be.

De getuige Be. van de GGD West Brabant verklaarde op 23 november 2004 telefonisch onder meer het volgende tegenover een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman:

"Ik heb het incident gezien dat zich op 20 februari 2003 op het terrein van de GGD heeft voorgedaan. Vlak vóór het terrein van de GGD stopte een auto, waarin een man en een vrouw zaten. De heer H. kwam hier achteraan gereden, en parkeerde zijn auto vóór deze auto. De vrouw stapte uit de eerste auto, en liep ons terrein op. De man bij wie zij in de

auto had gezeten reed daarna snel weg.

De heer H. liep achter de vrouw aan en probeerde haar aan te spreken en tegen te houden. Zij probeerde hierop weg te komen. Dit lukte haar echter niet, want medewerkers van de GGD hadden inmiddels de poort van het GGD terrein afgesloten. Deze poort bevindt zich aan de zijkant van het GGD gebouw.

Ongeveer vijf minuten later heeft een collega van mij de politie gebeld. De vrouw liep intussen naar het kantoor van de Stichting X, waar methadon wordt verstrekt. Een medewerker van X liet haar binnen. Ik heb niet gezien wat er daarbinnen verder is gebeurd. Later was de vrouw echter verdwenen. Een medewerker van X moet haar slinks via het hoofdgebouw de hoofduitgang van het gebouw hebben uitgelaten; dit is de enige manier waarop zij het gebouw zou hebben kunnen verlaten.

Het duurde wel even voordat de politie ter plaatse kwam; zij kwam niet á la minute aangereden. Het duurde zeker tien minuten; misschien wel iets langer.

De politieambtenaren hoorden van de GGD medewerkers wat er was gebeurd. Zij begaven zich naar het kantoor van X, maar de vrouw was al verdwenen. Ik geloof dat de politieambtenaren het nog hebben gehad over de videoband van de beveiligingscamera die op het terrein stond. Of zij die band ook hebben meegenomen weet ik niet."

Achtergrond

Aanwijzing voor de opsporing (in werking getreden op 1 maart 2003, Stcrt. 27 februari 2003, nr. 41, pag. 10)

"2 Het kader voor de reactie op (vermoedelijk) gepleegde strafbare feiten

2.1 Regel 1: Altijd een vervolg bij een bekende dader tenzij...

Indien een strafbaar feit is gepleegd en de verdachte direct daarbij bekend is, dienen altijd opsporingshandelingen te volgen (aanhouding, opmaken proces-verbaal). Dat is het geval bij betrapping op heterdaad, bij de gevallen waarin de identiteit van de verdachte door getuigen onmiddellijk bekend is, dan wel zodanige informatie voorhanden is dat de verdachte met weinig inspanning kan worden gevonden (bijv. als een kenteken bekend is). Is dat niet het geval, dan kan de zaak althans voorlopig terzijde worden gelegd, tenzij sprake is van een schokkend feit (zie regel 2).

(...)

2.2 Regel 2: Bij ingrijpende feiten gerichte opsporing

Bij strafbare feiten die verder ingrijpen mag meer worden verwacht dan alleen een optreden als er onmiddellijk een spoor naar de dader bekend is. Dan moet gericht en meer dan oppervlakkig worden gezocht naar aanknopingspunten voor een succesvolle opsporing en vervolging: naar eventuele getuigen, naar eventuele sporen (vingerafdruk, DNA). Pas als die inspanning geen succes heeft kan de opsporing worden afgesloten, maar slechts op een zodanige wijze dat als zich naderhand nieuwe informatie aandient deze tot hernieuwde actie kan leiden.

Materiële ernst

Bij het antwoord op de vraag wat 'schokkende feiten' zijn, is het eerste gezichtspunt de omvang van de aantasting van de belangen of het welzijn van individuen of van de samenleving als geheel. Hierbij gelden de volgende criteria:

(...)

De inbreuk op de eigendom is aanzienlijk, de waarde van het vernielde of gestolene is eerder in tien- of honderdduizenden Euro's te meten, dan in honderden of duizenden.

(...)

Specifieke omstandigheden om toch meer te doen

De grenzen van de materiële ernst zoals aangegeven, zijn niet voldoende - ook bij een geringere materiële schade kan er toch een dwingende reden zijn om een verder gaande opsporingsinspanning te verrichten. Er zijn drie van die redenen te onderscheiden.

Evidente inbreuk op persoonlijke integriteit (geestelijke schade, levenssfeer) Sommige delicten kennen naast eventuele (lichte) materiële ook een forse aanslag op de geestelijke integriteit van burgers. Dat kan bijvoorbeeld bij vormen van discriminatie spelen, maar is altijd het geval van inbraak in de woning, bij ernstige aanranding, of bij zware discriminatie. Dus bijvoorbeeld: als ingebroken is in een woning, dan wordt verwacht dat de politie ter plekke sporen zoekt.

Extreme modus operandi Een bijzondere brutale, grove wijze van handelen (in wijze optreden, in willekeurige slachtofferkeuze, in feitelijk vuurwapengebruik...). Dus bijvoorbeeld: als een groep jongeren brutaal bij winkeliers diefstallen pleegt, wordt verwacht dat daar achteraan wordt gegaan.

Expliciet patroon Het strafbare feit staat niet op zich, maar vormt een onderdeel van een nadrukkelijk patrón van feiten van dezelfde dader(groep). Dus bijvoorbeeld: als het gaat niet om een enkel geval van ieder op zich niet zo zware vernielingen maar van een steeds weerkerende agressie, dan is actie geboden."